

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **P. Č.,** proti žalované: **Česká pošta, s. p.,** se sídlem Praha 1, Politických vězňů 904, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 8. 10. 2013, č. j. 6 A 61/2012 – 34,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal dne 19. 4. 2012 Městskému soudu v Praze žalobu, kterou se domáhal, aby soud vydal rozsudek tohoto obsahu: „*určuje se, že vrácení všech písemností Českou poštou bylo nezákonným zásahem do práva na vyzvednutí soudní písemnosti v adresním místě, a to v důsledku neaplikace OSŘ a iracionálního pokynu soudů na obálce (do vlastních rukou, neukládat, dle 50 OSŘ), resp. soudy aplikované IMS č.j. 145/11-OD-ST (zelené obálky typu II. i III.).*“

[2] Městský soud v Praze nejdříve usnesením ze dne 15. 5. 2012, č. j. 6 A 61/2012 - 4, vyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku z podané žaloby ve výši 2 000 Kč. Na uvedenou výzvu reagoval stěžovatel dne 5. 6. 2012 zasláním vyplněného zestručněného prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech s žádostí o ustanovení „*zástupce z Č. Budějovic s mejlovou schránkou*“ a o osvobození od soudních poplatků. Těmto žádostem nicméně městský soud usnesením ze dne 18. 2. 2013, č. j. 6 A 61/2012 - 9, nevyhověl a stěžovateli tedy nepřiznal osvobození od soudních poplatků a zamítl jeho

žádost o ustanovení právního zástupce. Kasační stížnost stěžovatele směřující proti tomuto usnesení Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31. 5. 2013, č. j. 5 As 25/2013 - 10, jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 *in fine* zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), zamítl, neboť se ztotožnil se způsobem, jakým městský soud posoudil předmětné žádosti stěžovatele.

[3] Následně Městský soud v Praze usnesením ze dne 9. 9. 2013, č. j. 6 A 61/2012 - 29, nevyhověl stěžovatelově žádosti o prodloužení lhůty („*v délce ne kratší než 35 dnů*") k zaplacení soudního poplatku a stanovil mu lhůtu k jeho zaplacení v délce tří dnů. Vzhledem ke skutečnosti, že takto stanovená lhůta marně uplynula, městský soud v záhlaví citovaným usnesením ze dne 8. 10. 2013 řízení podle § 9 odst. 1 zák. č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen zákon o soudních poplatcích") ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s. zastavil.

[4] Stěžovatel napadl uvedené usnesení městského soudu podáním, kterým se domáhá jeho kasace. Své nesouhlasné stanovisko s výše předestřenými závěry městského soudu stěžovatel v kasační stížnosti odůvodňuje především tím, že městský soud mu na zaplacení soudního poplatku poskytl nepřiměřeně krátkou lhůtu. Městský soud navíc věděl, že stěžovatel nakládá toliko s malými finančními prostředky a pokud i za této situace nevyhověl jeho žádostem, rozhodl „zjevně nezákonně". Stěžovatel v kasační stížnosti nepodřadil své námitky zákonným kasačním důvodům ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., z textu podání i charakteru napadeného usnesení o zastavení řízení je lze dovodit, že namítá nezákonnost usnesení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[5] V rámci přezkumu naplnění podmínek řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud v tomto případě netrval, s ohledem na specifický charakter napadeného usnesení městského soudu, na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení stěžovatele advokátem. Opačný postup by totiž znamenal jen další řetězení téhož problému a nebyl by v souladu se zásadou hospodárnosti řízení (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 Azs 27/2004 - 41, publ. pod č. 486/2005 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77, rozhodnutí NSS dostupná na www.nssoud.cz).

[6] Kasační stížnost je tak podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná, byť nebyl zaplacen soudní poplatek a stěžovatel ani není zastoupen advokátem. Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že není důvodná.

[7] Stěžovatel kasační stížností brojí proti tomu, že bylo řízení o jeho žalobě zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku. Jak bylo rekapitulováno výše, stěžovatel byl městským soudem řádně vyzván k zaplacení soudního poplatku, byla mu stanovena jednak desetidenní lhůta pro zaplacení, jednak následně i lhůta třídenní, a to za situace, kdy v důsledku stěžovatelem podané kasační stížnosti ze dne 15. 4. 2013 v mezidobí proběhlo i řízení o ní před Nejvyšším správním soudem, které vyústilo ve vydání citovaného rozsudku ze dne 31. 5. 2013. Od první výzvy k zaplacení soudního poplatku až do vydání v záhlaví uvedeného usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku tak uběhlo téměř 13 měsíců, přičemž po celou dobu si musel být stěžovatel vědom své poplatkové povinnosti, a to rovněž i díky své nadměrné procesní aktivitě

v obdobných řízeních před Městským soudem v Praze. Námitka stěžovatele, že pro něj byly lhůty stanovené k zaplacení soudního poplatku příliš krátké, na tomto závěru nemůže nic změnit. V dosavadní judikatuře Nejvyššího správního soudu byly totiž za příliš krátké označovány spíše lhůty ještě výrazně kratší, jak ukazuje rozsudek zdejšího soudu ze dne 10. 4. 2008, č. j. 2 Afs 44/2007 - 76, který za specifických okolností daného případu konstatoval, že třídenní lhůta byla nepřiměřeně krátkou. S ohledem na výše uvedené měl stěžovatel v nyní posuzovaném případě lhůtu fakticky nesrovnatelně delší. Stanovené lhůty proto nelze hodnotit jako nepřiměřeně krátké, a to ani v důsledku toho, že stěžovatel disponoval pouze malými finančními prostředky, jak připomíná v kasační stížnosti. Z chování stěžovatele (nejen) v průběhu tohoto řízení, ani z kasační stížnosti ostatně nevyplývá, že by jiná lhůta (např. jím požadované lhůta v délce „*ne kratší než 21 dnů*“, resp. „*ne kratší než 35 dnů*“) pro zaplacení soudního poplatku mohla něco změnit na stěžovatelově schopnosti i ochotě soudní poplatek zaplatit.

[8] Výtky stěžovatele, že městský soud považuje „*judikáty za trhací kalendář*“, stejně jako další stěžovatelovy výtky, odkazy na neexistující řízení před rozšířeným senátem („*3 As 125/12*“) nebo námitky, které nabývají charakteru stručných a místy nesrozumitelných příkazů či pokynů, nejsou vůbec způsobilé k tomu, aby byly jakkoliv samostatně posouzeny.

[9] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatele jako nedůvodnou ze shora uvedených důvodů zamítl (§ 110 odst. 1 in fine s. ř. s.).

[10] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl a žalované žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, takže jí Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2013

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu